

Justitsministeren (Melleman): Jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag, da det ikke synes, at Nogen ellers vil udtale sig. Jeg vil først bemærke, at det forekommer mig at være en i og for sig noget behynderlig Wei, den ærede Forslagsstiller gaar, naar han vil realisere den Tanke, som jeg antager, det er hans Mening at ville realisere med dette Forslag. Jeg tænker mig nemlig, at det, han vil, egentlig bestaar i, at han vil fjerne Forordningen af 13de Oktober 1819 og vil have, at man skal vende tilbage til den Tilstand, som nærmest maa antages at følge af Forordningen af 3. Juni 1796. Derksom det imidlertid er Meningen, forekommer det mig besynderligt, at det først skal være Defensor i Overinstantsen, som skal have Ret til at forlange Oplysninger tilveiebragte uden Dommerens Medvirken, eller uden at det behøver at gaa gennem Dommeren. Hvis man virkelig vil gaa den Wei, synes jeg, at det Naturligste vilde være, at allerede Defensor i første Instans skal have den Ret, hvilket han jo ogsaa havde efter Forordningen af 3. Juni 1796. Men jeg skal rigtig nok ikke negte, at jeg maa tilpøie, at naar man vil have, at Defensor skal have den Ret, ser jeg egentlig ikke, hvorfor saa ikke ogsaa Aktor skal have den, thi i Retshaandhævelsens Interesse ere jo begge disse to Ting i lige høi Grad, baade at den findes, som ikke bør dømmes, og at omvendt den bliver dømt, som virkelig bør dømmes; saaledes var jo ogsaa Tilstanden nærmest efter Forordningen af 3. Juni 1796. Jeg synes derfor, at naar man vil realisere noget saadant, er dette en behynderlig delvis Udførelse af Planen, og saa er Forslagsstilleren ikke gaaet den Wei, som laa nærmest og naturligt; thi det, at først Defensor i Overinstantsen skal have den her omtalte Ret, bliver jo, naar man overhovedet mener, at man bør gaa den Wei, en meget ufuldkommen Afhjælpning af de Mangler, man vil afhjælpe. For det Første vil det jo afhænge af, at Sagen overhovedet appelleres af den Paagældende, og dernæst spilles der jo i ethvert Tilfælde Tid derved, at det først bliver for Overinstantsen, at disse Oplysninger drages frem i Stedet for ved Underinstantsen. — Hvad angaar den nærmere Udførelse af Forslagsstillerens Tanke, skal jeg med Hensyn til § 2 først udtale, at jeg egentlig ikke veed, hvad et „Skjønsthingsvidne“ er. Jeg veed, hvad en Skjønnsforretning er, og jeg veed, hvad et Thingsvidne er, men jeg veed ikke, hvad et Skjønsthingsvidne er. Jeg antager imidlertid, at den ærede Forslagsstiller's Mening maa være baade Skjønnsforretning

og Thingsvidne, for hvis man skulde holde sig til Ordet Skjønsthingsvidne og forsøge at lægge nogen Betydning ind deri, maatte det vel nærmest blive et Thingsvidne, hvorunder der mere blev Spørgsmaal om en skjønnende Udtalelse af Vidnerne end en blot refererende Udtalelse, men det kan jo fornuftigvis ikke være Meningen, at der skal lægges Vægt paa en saadan Distinktion. Jeg antager derfor, at Meningen maa være baade Skjønnsforretning og Thingsvidne. Jeg antager fremdeles, at det maa være en Trykfeil, naar der i 2den Linie i § 2 staar „stævner“, der skulde formodentlig staa „stævnes“.

Formanden (Høgskbro): Jeg glemte at gjøre opmærksom paa, at der er indløbet to Trykfeil i § 2. I første Linie skulde „Skjønsthingsvidne“ have staaet i to Ord: „Skjønsthingsvidne“, og i Stedet for „stævner“ i 2den Linie skulde der have staaet „stævnes“.

Justitsministeren (Melleman): Dermed falde altjaa disse Indvendinger bort, der jo som sagt ogsaa kun være underordnede Ting. Men hvad der for mig staaar som det Tvivlsomme, det er, om det overhovedet vil være rigtigt at gjøre dette Tilbagekridt til Fdg. 1796, og om ikke de samme Grunde, som i sin Tid ledede til Fdg. 13de Oktober 1819, naar det kommer til Stykket, ogsaa ville gjøre sig stærkt gjældende nu. De Grunde, der bevægede til Fdg. 1819, var ikke af politisk eller lignende Art, for det var jo Noget, man ikke tænkte paa i 1819, men det var den praktiske, ligefremme Betragtning, at ved den Fremgangsmaade, som Fdg. 1796 indførte, foranledigedes der ofte dels overflødige og unyttige Bekostninger og dels Forhaling af Sagerne, og begge disse Ting ville ganske vist ogsaa nu den Dag i Dag følge af den her foreslaaede Fremgangsmaade. Der kan næppe være Tvivl om, at det meget ofte vil hælde, at der ingen Ting kommer ud af disse Bestræbelser fra Defensors Side, og i saa Fald vil der kun være paadraget det Offentlige Udgifter ved Sagen. Dertil kommer saa ogsaa Tidstab, som jo navnlig er af Betydning, naar den Anklagede er fængslet. Der er jo dog i og for sig noget Behynderligt i, at det saaledes skal bero paa Defensor, hvor længe Baretægtsarresten skal være. Det kan jo ingenlunde gaa an, at Folk altid sættes i Frihed, naar Underrettsdommen er falden. Ved større og grovere Forbrydelser, hvor Talen er om større Straf, vil det jo, hvorledes det end stiller sig, og i Overensstemmelse med hvad